



## HERKULES DRÆBER DEN NEMÆISKE LØVE

Det store overhoved sad i herrens råds-kammer og talte om Guds plan for alle menneskesønnerne, som også er guds sønner. Læreren stod ved hans højre side og lyttede til hans ord. Herkules hvilede sig efter den sidste opgave.

Det store overhoved i herrens råds-kammer holdt øje med den trætte kriger og hans tanker. Han sagde til læreren, der stod ved siden af ham:

- Tiden nærmer sig for et frygtindgydende

arbejde. Dette menneske, som er en menneskesøn og en søn af Gud skal være parat. Lad ham se sine våben grundigt efter og polere sit skjold, dyppe sine pile i en dødbringende bryg, for det næste arbejde er skrækkeligt og frygtindgydende. Lad ham gøre sig klar.

Men Herkules, som hvilede sig, vidste intet om den prøvelse der lå foran ham. Han følte sig modig og stærk. Han hvilede ud og igen og igen bragte han den hellige då til herrens tempel. Med tiden kom den frygtsomme hind til at kende sin forfølger så godt, at den kom så snart han kaldte. Igen og igen holdt jægeren dåen ved sit hjerte og bar den til herrens tempel. Det var sådan han hvilede.

Herkules stod foran den femte store port, bevæbnet til tænderne med sine talenter for krig og krigsførelse. Guderne bemærkede hans målrettede skridt, hans faste blik og beredvillighed. Men dybt i sit hjerte spurgte han:

- Hvad gør jeg her? Hvad går prøven ud på, og hvorfor vil jeg prøve at gå gennem denne port? Imens han sagde det, ventede og lyttede han.

- Hvad laver jeg her, du mit livs lærer, bevæbnet og klar til at gå i krig? Hvad gør jeg her?

- Der er nogen der råber på hjælp, Herkules, et afmægtigt råb. Dine ydre ører har ikke hørt det, men dit indre øre ved hvad der er brug for, for det har hørt en stemme, i virkeligheden mange stemmer, der opfordrer dig til være modig og dristig. Nemeas folk beder dig hjælpe. De er i stor nød. Rygtet om din tapperhed har nået dem. De vil at du skal dræbe den løve, der hærger deres land og tilføjer dem store tab.



- Er det den brutale lyd jeg hører? spurgte Herkules. – Er det en løves brøl jeg hører i den stille aften? Læreren sagde:

- Gå og søg efter løven, som hærger landet der ligger på den anden side af den femte port. Menneskene i det hærgede land lever i tavs angst bag låste døre. De går ikke ud, end ikke for at pløje og tilså deres marker. Fra nord til syd, fra øst til vest strejfer løven og fanger alle, der krydser dens vej. Dens forfærdelige brøl høres hele natten og alle

skælver bag de låste døre. Hvad vil du gøre, Herkules? Hvad vil du gøre?

Og Herkules lyttede med sit indre øre og responderede på den store nød. Han tog hele krigsudstyret af og beholdt kun den kølle, han selv havde skåret ud af et ungt spændstigt træ.

- Hvad vil du nu gøre, du menneskesøn, som også er Guds søn? Hvor er dine våben og dit stærke forsvar?

- Dette arsenal af våben tynger mig, gør mig langsommere og forsinker mig. Jeg behøver ikke andet end min trofaste kølle, og med denne kølle og mit tapre hjerte vil jeg straks tage af sted og lede efter løven. Bring bud til Nemeas folk om at jeg er på vej, og sig til dem at de ikke skal være bange mere.

\*\*\*

Herkules drog fra sted til sted og ledte efter løven. Han så at menneskene i Nemea skjulte sig bag låste døre, bortset fra nogle få, som var nødt til at gå ud af nød eller desperation. De gik ad hovedvejen i fuldt dagslys, og var alligevel meget bange. I begyndelsen hilste de glade på Herkules, senere tvivlende, da de så, hvordan han rejste: uden våben, uden ret megen viden om løven og kun medbringende en spinkel trækølle.

- Hvor er dine våben, Herkules? Er du ikke bange? Hvorfor leder du efter løven uden at have noget at forsvare dig med? Find dine våben og dit skjold. Løven er farlig og meget stærk, og den har ædt utallige mennesker. Hvorfor tage den chance? Hent dog din udrustning.

Men i tavshed, uden at svare, gik menneskesønnen, som også var Guds søn, videre og ledte efter løvens fodspor, mens han holdt ørerne åbne.

- Hvor er løven? spurgte Herkules de få han mødte.

- Løven er her, lød svaret.

- Nej der, lød en frygtsom stemme.

- Det er den ikke, svarede en tredje. Jeg hørte dens brølen i de vilde bjerge i denne uge.

- Det så den også, lige i denne her dal.

- Jeg så dens spor på stien, så Herkules, lyt til mig og følg sporene til dens hule.

\*\*\*

På den måde fortsatte Herkules, bange og alligevel ikke; alene og alligevel ikke, for folk stod håbefulde og skælvende af frygt langs det spor han fulgte. I adskillige dage og nætter ledte han efter Vejen og lyttede efter løvens brølen, mens Nemeas befolkning krøb sammen bag låste døre.

Pludselig så Herkules løven. Den stod i udkanten af en tæt tykning af unge træer. Da den så en fjende nærme sig, en der slet ikke viste tegn på frygt, brølede den, så de unge træer skælvede. De få, der frygtsomt havde fulgt ham, flygtede. Han stod stille.

Herkules greb sin bue og sit pilekogger og sendte med sikker hånd en pil af sted. Han sigtede mod løvens skulder. Sigtet var godt nok. Men alligevel faldt pilen til jorden uden at gennembore løvens skulder. Igen og igen skød han løven, indtil der kun var en pil tilbage i hans kogger. Så kom løven farende frem mod ham, uden at være ramt, uskadt og rasende – ikke det mindste bange. Menneskesønnen, som også var Guds søn, for med vilde råb frem

mod løven, som stod på Vejen foran ham. Den var helt forbløffet over Herkules' mod. Pludselig vendte den om og fór foran Herkules ind i skovtykningen på den ene side af den stejle bjergvej.

Af sted gik det. Lige pludselig var løven forsvundet helt ud af syne, og Herkules kunne hverken se eller høre den.

Han stod helt stille på Vejen. Han ledte i alle retninger, greb sin trofaste kølle, som han selv havde lavet – hans gave til sig selv, hans pålidelige kølle. Alle vegne søgte han. Han undersøgte alle små stier og gik fra punkt til punkt på den smalle vej, der løb tværs over bjergsiden. Pludselig opdagede han en hule, og fra den hule lød en kraftig brølen, en rungende vild lyd, der syntes at fortælle ham, at han skulle blive hvor han var eller dø. Og Herkules stod stille og råbte til landets indbyggere:  
- Løven er her. Vent og se hvad jeg gør.

Og Herkules, som er en menneskesøn og Guds søn, gik ind i hulen og gennem det dybe mørke, indtil han kom ud i dagslyset på den anden side. Der var ingen løve, kun den anden udgang i hulen, som førte ud i dagslyset. Da han stod der, hørte han løven bag og ikke foran sig.  
- Hvad skal jeg gøre? spurgte Herkules sig selv. Denne hule har to indgange, og når jeg går ind ad den ene, går løven ud ad den anden. Hvad skal jeg gøre? Jeg har ingen våben. Hvordan dræber jeg løven og redder menneskene fra at blive ædt? Hvad skal jeg gøre?



Da han så sig omkring efter noget, der måske kunne bruges, mens han lyttede til løvens brølen, fik han øje på nogle stabler træ og kvas, der lå lige ved siden af ham. Han brugte alle sine kræfter og trak pinde og småkvas hen og stablede alt sammen op i indgangen. På den måde blokerede han vejen til dagslyset, både ind og ud og lukkede både sig selv og den farlige løve inde i hulen. Så vendte han sig mod den!

Med begge hænder greb han fat i løven, holdt den tæt til sig og kvalte den. Den åndede ham i hovedet, så det sved i hans ansigt. Men han holdt fast om dens hals og kvalte den. Dens brøl, som var fulde af had og frygt, blev svagere og svagere. Menneskets fjende blev tappet for kræfter. Den sank mere og mere sammen, men Herkules slap ikke. Og således dræbte han løven med sine bare hænder, uden sine våben og kun med sin egen kraft.

Herkules slog løven ihjel og pelsede den. Han kastede skindet til de mennesker, som stod uden for indgangen til hulen. De råbte:

- Løven er død! Løven er død. Nu kan vi leve og dyrke vores marker og så den nødvendige sæd og leve fredeligt sammen. Løven er død og vores befrier er stor, menneskesønnen, som er Guds søn, ved navn Herkules.

\*\*\*

Og Herkules vendte i triumf tilbage til den, der havde sendt ham ud for at teste hans styrke, tjene og hjælpe nogle mennesker i stor kval. Han lagde løvens skind under sit livs lærers fødder og fik tilladelse til at bære skindet i stedet for det gamle slidte.

- Opgaven er udført. Befolkningen er fri. Der er ingen fare mere. Jeg kvalte løven med mine egne hænder og slagtede den bagefter.

- Ja Herkules, du slog løven ihjel. Du kvalte den. Men løver og slanger skal dræbes igen og igen.

Godt gjort min søn, gå med fred og hvil dig sammen med dem, du har befriet fra frygt. Det femte arbejde er udført, og jeg vil fortælle det til det store overhoved, der venter i rådskammeret. Tag dig et velfortjent hvil.

Og fra rådskammeret lød stemmen: JEG VED!

Tibetaneren

